

ורבי יוחנן ! ?

אמר לך -

הכא דקתני (כאן):

אין מסככין בהן;

יב: לכתחלה הוא • דאין מסככין משום גזרת אוצר,

הא דאורייתא - שפיר דמי;

התם דקתני (כאן ח):

אינה סוכה;

אפילו מדאורייתא^{יא} נמי אינה סוכה.

אמר רב יהודה אמר רב:

סככה בחיצין זכרים - כשרה,

בנקבות - פסולה.

זכרים - כשרה.

פשיטא ! ?

מהו דתימא ?

ניגזור זכרים אטו נקבות;

קמשמע לן.

בנקבות - פסולה.

פשיטא ! ?

מהו דתימא ?

בית קיבול^{יב} העשוי למלאות לא שמייה בית^{יג} קיבול;

קמשמע לן.

אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:

סככה באניצי פשתן - פסולה;

בהוצני פשתן - כשרה;

ובהושני^{יד} פשתן - איני יודע.^{יז}

והושני עצמן - איני יודע מהו.^{יח}

מה נפשך,

אי דייק ולא נפיץ - הושני קרי ליה,

אבל תרי ולא דייק - הוצני קרי ליה;

או דלמא -

תרי ולא דייק - נמי הושני קרי ליה ?

אמר רב יהודה:

הני שושי ושווצרי - מסככין^{יח} בהו.

אביי אמר:

בשושי - מסככין,^{יח}

בשווצרי - לא מסככין;^{יט}

מאי טעמא ?

יג. כיון • דסני^י ריחייהו - שביק להו ונפיק.

אמר רב חנן בר רבא:

הני היזמי והיגי - מסככין^{יח} בהו.

אביי אמר:

בהיזמי - מסככין,

בהיגי - לא מסככין;

מאי טעמא ?

כיון דנתרי טרפייהו - שביק להו^{יב} ונפיק.

אמר רב גידל אמר רב:

האי אפקותא דדיקלא - מסככין^{יח} בהו,

אף על גב דאגידי - אגד בידי שמים לא שמייה אגד,

אף על גב דהדר אגיד להו - אגד^{יח} בחד לא שמייה אגד.

אמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא:

הני דוקרי דקני - מסככין^{יח} בהו,

אף על גב דאגידי -^{יט} אגד בידי שמים לא שמייה אגד,

אף על גב דהדר אגיד להו - אגד^{יח} בחד לא שמייה אגד.

תניא נמי הכי:

קנים ודוקרנין - מסככין בהן.

קנים.

פשיטא ! ?

אימא -

קנים של דוקרנין - מסככין בהן.

רש"י

נפשך. לפרש בהם שמא דייק במכתשת ולא נפיץ במסרק קרי הושני ואמר בהו איני יודע: אבל תרי. שרוי במי המשרה: ולא דייק. הוי בכלל הוצני כי ההוא דלא תרי ולא דייק וכשרה: או דלמא תרי ולא דייק נמי הושני קרי להו. ואף הן בכלל ספיקא ולא הוה פשיטא ליה להכשרי אלא בדלא תרי ולא דייק: שושי. פלי"א בלע"ז: שווצרי. ארניז"א בלע"ז שושי ושווצרי מיני ירקות ורבי מכיר פירש שווצרי ארב"א שקורין פלקיר"א והוא שעליו רחבין וגדל ביערים: מסככין בהם. שאינם מקבלין טומאה לפי שאינן מאכל אדם: דסרי ריחייהו. מבייש ריחם: היזמי והיגי. מיני סנה: דנתרי טרפייהו. נושרין עלין שלהן: אפקותא דדיקלא. מוצא הדקל כשהוא סמוך לקרקע יוצאים בו דוקרנין הרבה סביב סביב: ואע"ג דאגידי. שמחוברין ענפי האילין יחד ודמי לחבילין דאמרן אין מסככין בהן: ואע"ג דהדר אגיד להו. איהו הענפים של מעלה כדי להשכיבן מפני שמתפצלין לכאן ולכאן ונוקפין למעלה ואין סותמים הנקב: אגד בחד לא שמייה אגד. כל דבר יחידי המחובר יחד ואוגרו בפני עצמו אינה אגודה עד שיתן דבר אחר עמו ויאגדם יחד: דוקרי דקני. כעין אפקותא דדיקלא אלא שזה של קנים וזה של דקלים: קנים ודוקרנים. משמע תרי מילי ודוקרנים כמו יחפור בדקר (כיצה ב.) פל"א בלע"ז: קנים של דוקרנים. שיוצאים בגזעם כמין דוקרנים הרבה: מסככין בהן. ולא משוינן להו כחבילה:

אמר לך. ר' יוחנן מתניתין גופייהו דייקי כוותאי מתניתין דהכא קתני אין מסככין בהן ולא קתני אינה סוכה משמע מדאורייתא סוכה היא הלכך על כרחך במניחן עכשיו לשם סכך קאמר ומדרבנן ולא בנמלך על המונחין ועומדין דפסולה מדאורייתא וגבי חוטט בגדיש קתני אינה סוכה משמע לגמרי אינה סוכה דפסולה מדאורייתא אלמא בשלא נענע הסכך לשם סוכה קאמר אבל נענע כשר דהא אסיק אדעתיה ותיקן וליכא למיגזר בה משום זימנא אחרייתי שהרי המעוות תיקן וכל שכן שלא יעוות: סככה בחיצים. בית יד של חצים פלקיי"ש בלע"ז: זכרים. כעין שלנו שתוחבין אותה בבית קיבול של חץ: כשרה. דאע"ג דכלים נינהו פשוטי כלי עץ אין מקבלין טומאה: נקבות. שיש נקב בראשו והחץ עשוי כמרצע ונכנס לתוך הנקב הוו להו מקבלין שבכלי עץ וראויין לקבל טומאה ופסולה: העשוי למלאות. מילוי עולם שלא להתרוקן עוד: אמר רבה בר בר חנה. שמעתי ג' דברים מר' יוחנן השנים פירש והשלישי השיב איני יודע: סככה באניצי פשתן פסולה. שכן ראויה ליטמא בנגעים כדאמר בבמה מוליקין (שבכ"ז:): האונץ של פשתן משיתלבנו (פי' אניצי) לאחר שתיקנו במסרק שקורין צרבי"ש ועשאן אונץ שקורין רישט"א: בהוצני פשתן. שמעתי מר' יוחנן כשרה דהיינו כשהוא בהוצין שלו כמו שגדל ולא נשרה במי המשרה ולא נופץ במכתשת: והושני פשתן איני יודע. אם כשרה או פסולה: והושני עצמן איני יודע. מאי קרי ר' יוחנן הושני: מה